

...

A KÚRIA

mint felülvizsgálati bíróság

végzése

Az ügy száma:

Kfv.V.35.097/2025/2.

A tanács tagjai:

dr. Darák Péter a tanács elnöke

Ságiné dr. Márkus Anett előadó bíró

dr. Márton Gizella bíró

dr. Demjén Péter bíró

dr. Stefancsik Márta bíró

A felperes:

felperes1 Kft. (cím1)

A felperes jogi képviselője:
Bökönyi Andrea ügyvéd, cím2)

Bökönyi Ügyvédi Iroda (eljáró ügyvéd: dr.

Az alperes:

NAV Fellebbviteli Igazgatósága (cím3)

Az alperes jogi képviselője:

dr. Halmosi Noémi kamarai jogtanácsos

A per tárgya:
végzés elleni közigazgatási per

ideiglenes biztosítási intézkedés tárgyában hozott

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: a felperes

A felülvizsgálattal támadott határozat: a Pécsi Törvényszék 2025. február 24. napján kelt 3.K.701.078/2024/8. számú ítélete

Rendelkező rész

A Kúria a felperes felülvizsgálati kérelmének befogadását megtagadja.

A végzés ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] Az elsőfokú adóhatóság a felperesnél 2023. január 1. és december 31. közötti időszakra általános forgalmi adó (továbbiakban: áfa) adónemben adóellenőrzést indított. A felperes az erről szóló megbízólevelet 2024. július 10. napján átvette. Az elsőfokú adóhatóság azonos napon kelt, 1712052909 iktatószámú végzésével a felperes terhére várhatóan megállapítható 38.098.000 Ft adókülönbözet megfizetésének biztosítására ideiglenes biztosítási intézkedésként pénzkövetelés biztosítását rendelte el. A határozat mellékletét képező táblázatot az elsőfokú adóhatóság a felperes kézbesítési kifogása nyomán pótlólagosan 2024. augusztus 8. napján küldte meg a felperesnek.

[2] A felperes fellebbezése nyomán eljár alperes a 2024. szeptember 19. napján kelt, 1732464904 iktatószámú végzésével az elsőfokú végzést – az indokolás kiegészítésével – helybenhagyta.

[3] Az alperes végzésének indokolásában az adóigazgatási rendtartásról szóló 2017. évi CLII. törvény (a továbbiakban: Air.) 82. § (1) bekezdésére és 83. § (1) bekezdésére utalással kifejtette, az intézkedés alapját a felperesnél folytatott adóellenőrzés képezi, amely során az ügy érdemében még nem született döntés. Utalt rá, hogy a felperes által befogadott, 53 különböző gazdasági társaság által kiállított, összesen 38.098.000 Ft áfát tartalmazó számla hitelességét a revízió várhatóan nem fogja elfogadni. Kiemelte, hogy a biztosítási intézkedés elrendelése körében nem szükséges a kötelezettség összegének bizonyítása, elegendő annak valószínűsítése. Az elsőfokú adóhatóság ennek eleget tett, végzése tartalmazza a valószínűsítéshez szükséges számításokat, annak melléklete pedig a számlák részletes adatait is felsorolja. Rögzítette, hogy a végzés mellékletének későbbi megküldése nem érinti a végzés jogszerűségét.

[4] Kiemelte, hogy az elsőfokú adóhatóság okszerűen következtetett a követelés későbbi kielégítésének veszélyeztetettségére, a felperes által befogadott számlák kibocsátói ugyanis valós gazdasági tevékenységet nem végeznek, a számlákon szereplő ügyeletek fiktívek, amelyekkel a felperes célja az adóelkerülés volt, továbbá a felperes bevallásai is adóminimalizáló jellegűek. Utalt arra, hogy a felperes nem rendelkezik olyan vagyonnal, amely a várhatóan megállapításra kerülő követelés összegére fedezetet nyújtana, ügyvezetője pedig olyan társaságokban volt vezető tisztségviselő, amelyek kényszersztöréssel és felszámolással szűntek meg. Kifejtette, hogy az adóellenőrzés 2024. július 10. napján indult, az adóhatóság ugyanezen a napon rögzítette feljegyzésében az intézkedés szükségességére utaló indokokat és hozta meg az intézkedést elrendelő végzést is. Utalt rá, hogy a feljegyzés célja a feltárt körülmények összegzése, és annak rögzítése, hogy azokról az adóhatóság tudomást szerzett, a határidőt azonban nem ennek elkészítésétől, hanem az adóhatóság általi tudomásszerzéstől kell számítani. Az elsőfokú adóhatóság csak az adóellenőrzés megkezdésével került abba a helyzetbe, hogy az annak során megállapítható követelés veszélyeztetettségéről állást foglaljon, ekként helytállóan tekintette a tudomásszerzés időpontjának az adóellenőrzés megkezdésének napját, így az öt napos határidő megtartottnak tekinthető.

A jogerős ítélet

[5] A felperes keresetlevelet terjesztett elő az alperes végzése jogszerűségének vizsgálata iránt. A keresetet az elsőfokú bíróság a jogerős ítéletével elutasította.

[6] Ítéletének indokolásában kifejtette, hogy az adóellenőrzés, valamint a végzések végrehajtása során végzett eljárási cselekmények jogszerűsége nem képezte a per tárgyát. Az Air. 73. § (1) bekezdésére utalással megállapította, hogy az alperes nem sértette meg indokolási kötelezettségét. Az Air. 70. § (2) bekezdésének és 97. § (2) bekezdésének idézésével rámutatott, hogy a feljegyzés kézbesítésének elmaradása nem volt jogsértő, az elsőfokú végzés melléklete pedig pótlólagosan kézbesítésre került a felperes részére. Utalt arra, hogy a biztosítási intézkedéssel érintett összeg meghatározásának módját és az ennek alapjául szolgáló számításokat a végzés és annak melléklete egyértelműen tartalmazza. A felperes alaptalanul hivatkozott arra, hogy az adóhatóságnak vizsgálnia kellett volna a számlakibocsátóknál folytatott vizsgálatok iratanyagát, az ideiglenes biztosítási intézkedés körében ugyanis csak annak van jelentősége, hogy mekkora összeg megfizetése veszélyeztetett, illetve melyek a veszélyeztető körülmények. A kúriai gyakorlatra utalással rögzítette, hogy az Air. nem várja el az adóhatóságtól, hogy a későbbi határozat szerinti tényállást és indokolást tartalmazó végzést hozzon.

[7] Az Air. 82. § (1) bekezdésében foglalt öt napos határidő kapcsán rögzítette, hogy az adóhatóság általi tudomásszerzés időpontja az a nap, amikor a hatóság számszerűsíteni tudja az intézkedéssel érintett összeget. A Kúria Kfv.I.35.025/2021/7., Kfv.I.35.171/2020/4. és Kfv.I.35.259/2023/5. számú határozatainak idézésével rámutatott, hogy a felperesnél foganatosítható intézkedéssel érintett összeg nagysága, és ekként a kielégítés veszélyeztetettsége csak az egyes számlakibocsátóknál folytatott eljárások lezárását követően,

az érintett összegek összeadásával vált megállapíthatóvá. Ennélfogva helytállóan rögzítette az alperes, hogy a tudomásszerzés időpontjának a felperesnél folytatott ellenőrzés megkezdése tekintendő. Utalt rá, hogy az ellenőrzés az Air. 96. § (1) bekezdése alapján a megbízólevél közlésével indul meg, így az adóhatóság legkorábban ezen a napon tudta számszerűsíteni a várható adókülönbözet összegét. Kiemelte, hogy a Kúria Kfv.I.35.171/2020/4. számú határozata eltérő tényálláson alapult, mivel jelen ügyben nem az adózó fedezetelvonó magatartása képezte az intézkedés alapját.

[8] A Kúria Kfv.I.35.132/2024/5., Kfv.I.35.025/2021/7., Kfv.V.35.259/2023/5., valamint Kfv.I.35.171/2020/4. számú határozataira utalással rögzítette, hogy a kötelezettség későbbi megfizetésének veszélyeztetettségét nem szükséges bizonyítani, azt elég valószínűsíteni. Jelen esetben a felperes bevallásaiban tevékenységének volumenéhez képest elenyészően kevés fizetendő adót vallott be, továbbá olyan társaságoktól szerzett be árut, amelyek nem voltak képesek a teljesítésre, illetve nem voltak fellelhetők. Az adóhatóság e körülményekből helytállóan következtetett arra, hogy a felperes olyan számlák beszerzésével csökkentette adófizetési kötelezettségét, amelyek mögött valós gazdasági esemény nem volt. Utalt rá, hogy a bírói gyakorlat szerint a múltbeli adókövetelések megtérüléséből okszerűen vonható le következtetés a jövőbeni adókövetelések megfizetésének veszélyeztetettségére, az adóhatóság pedig helyesen értékelte a felperes terhére vagyonának mobilizálhatóságát, valamint az ügyvezető más cégekben fennálló kapcsolatait is. Mindezek alapján rögzítette, hogy az alperes döntése megfelelt a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 85. § (5) bekezdésében foglalt követelményeknek.

[9] Utalt rá, hogy a felperes az Alaptörvény XXIV. és XXV. cikke, valamint az Air. 1-8. §-ai kapcsán konkrét jogsérelmet nem jelölt meg, így e hivatkozásokat érdemben nem vizsgálta. Végül kiemelte, hogy a felperes tanúbizonyítási indítványait mellőzte, mert egyrészt az alperest nem bizonyítási, hanem valószínűsítési kötelezettség terhelte, másrészt a felperes a számlakibocsátó cégekre vonatkozó adóhatósági megállapításokat az adóellenőrzés keretén belül vitathatja.

A felülvizsgálati kérelem

[10] A jogerős ítélet ellen a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, annak befogadását a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont aa) és ad) alpontjai, valamint b) pontja alapján kérte.

[11] A Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont aa) alpontja szerinti befogadási ok körében kifejtette, hogy az adóhatóság végzéseiben nincs részletes számítás a biztosítandó fizetési kötelezettség összege kapcsán, ugyanis a végzések csupán felsorolják az összegeket. Kiemelte, hogy számítást az elsőfokú végzés melléklete sem tartalmazott, továbbá hogy a melléklet az Air. 73. §-a szerint egyébként sem képezi a döntés részét. Állította, hogy a kötelezettség összege pusztán összeadással nem határozható meg. Sérelmezte azon ítéleti

megállapítást, miszerint az adóhatóság csak az adóellenőrzés elrendelésekor tudta számszerűsíteni az összegeket, mivel az adóhatóság már a bevallással tudomást szerzett az adó összegéről. Kifogásolta, hogy az adóhatóság a Kp. 85. § (5) bekezdése szerinti mérlegelés elvégzéséhez szükséges körülményeket nem tárta fel kellő mértékben, illetve azokat nem okszerűen mérlegelte. Az alperes nem igazolta, hogy a felperes olyan magatartást tanúsított volna, amely alapján feltételezhető a követelés kielégítésének veszélyeztetettsége. Álláspontja szerint kizárt, hogy az adóhatóság számára az adóellenőrzés megindulását követően egy nap elegendő lett volna okszerű következtetések levonására és végzésének meghozatalára. Kifogásolta, hogy az elsőfokú adóhatóság nem rögzített semmilyen adatot múltbeli adóköveteléseinek megtérülésére vonatkozóan, valamint hogy a végzések semmilyen indokot nem tartalmaznak a követelés kielégítésének veszélyeztetettsége kapcsán. Állította, hogy az adóoptimalizálás nem egyenlő az adófizetés elmulasztásával.

[12] A Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont ad) alpontja szerinti befogadási ok körében előadta, hogy az ideiglenes biztosítási intézkedést elrendelő végzések esetében a számítások részletes levezetésének hiánya gyakori probléma az adóhatóság döntései kapcsán. Sérelmezte, hogy az adóhatóság olyan körülményeket rótt a terhére, például a számlakibocsátók kapcsán, amelyekre nincs ráhatása. Hivatkozott arra is, hogy az érintett összeg adóhatósági letétbe helyezése az adózók jelentős része számára nem elérhető opció.

[13] A Kp. 118. § (1) bekezdés b) pontja szerinti befogadási ok körében idézte a Kúria Kfv.I.35.025/2021/7. számú határozatát. Előadta, továbbá hogy a jogerős ítélet eltért a Kúria Kfv.I.35.171/2020/4. számú határozatának azon megállapításától, miszerint az ideiglenes biztosítási intézkedés elrendelésének határidejét az arra okot adó körülmény felmerülésétől kell számítani. Az adóhatóság ugyanis az adóellenőrzés elrendelésétől számított öt napon belül hozta meg végzését, ezt megelőzően azonban egy ellenőrizhetetlen időintervallumban gyűjtötte össze a végzés alapjául szolgáló információkat. Utalt rá, hogy a Kúria határozata szerint az Air. 83. § (1) bekezdése szerinti határidő nem egy szubjektív időponthoz, hanem az intézkedésre okot adó körülmény bekövetkeztének időpontjához kötött, márpedig a megbízólevél kiadásának időpontja is szubjektív, hiszen arról az adóhatóság dönt. Előadta, hogy az adóhatóság visszaél az ideiglenes biztosítási intézkedés intézményével, ugyanis az adóellenőrzés megkezdése előtt úgy folytat eljárást, hogy még nincs megbízólevele, és csak akkor rendeli el az adóellenőrzést, ha összeálltak az intézkedés elrendelésének alapjául szolgáló adatok. Az adóhatóság akkor járna el jogszerűen, ha a tudomásszerzéstől számított öt napon belül állítaná ki a megbízólevelet, és mindezt igazolná is, mivel a felperes csak így tudja ellenőrizni a határidő megtartottságát. Sérelmezte a jogerős ítélet feljegyzésre vonatkozó megállapításait is, mivel egy, az adózó számára meg sem küldött belső irathoz jogi erő nem fűződik, így az ideiglenes biztosítási intézkedés jogalapjául sem szolgálhat. Végül utalt rá, hogy szükségesnek tartja a Kúria Kfv.I.35.025/2021/7. számú határozatától eltérő jogértelmezést az öt napos határidő számítása kapcsán.

A Kúria döntése és jogi indokai

[14] A felülvizsgálati kérelem befogadásának feltételei – az alábbiak szerint – nem állnak fenn.

[15] A Kp. 118. § (1) bekezdése szerint a Kúria a felülvizsgálati kérelmet akkor fogadja be, ha

a) az ügy érdemére kiható jogszabálysértés vizsgálata

aa) a joggyakorlat egységének vagy továbbfejlesztésének biztosítása,

ab) a felvetett jogkérdés különleges súlya, illetve társadalmi jelentősége,

ac) az Európai Unió Bírósága előzetes döntéshozatali eljárásának szükségessége,

ad) a kérelmező alapvető eljárási jogának valószínűsíthető sérelme, vagy az ügy érdemére

kiható egyéb eljárási szabályszegés, illetve

b) a Kúria közzétett határozatától jogkérdésben való eltérés

miatt indokolt.

[16] A Kp. 117. § (4) bekezdése szerint a felülvizsgálati kérelemben meg kell jelölni a kérelem befogadhatóságának okát, annak fennállását bizonyítani azonban, továbbá – a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont ad) alpontja szerinti kivételével – indokolni nem kell. A 118. § (1) bekezdés b) pontja szerinti ok esetében meg kell jelölni azt a közzétett kúriai határozatot és annak azt a részét, amelytől a felülvizsgálni kért határozat jogkérdésben eltér. A fél által megjelölt befogadhatósági okhoz a bíróság nincs kötve.

[17] A felperes felülvizsgálati kérelmének befogadását egyfelől a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont aa) alpontja alapján kérte.

[18] A Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont aa) alpontja alapján, a joggyakorlat egységének biztosítása érdekében a felülvizsgálati kérelem befogadására akkor kerülhet sor, ha a jogerős ítélet olyan elvi jelentőségű jogkérdést vet fel, amellyel kapcsolatban a Kúria még nem foglalt állást, feltéve hogy a jogértelmezést igénylő elvi jelentőségű jogkérdésben a bírói gyakorlat nem egységes, vagy a joggyakorlattól eltérő bírói döntés megismétlődésének, ezáltal a jogegység megbomlásának a veszélye áll fenn [7/2023. Jogegységi határozat], míg a joggyakorlat továbbfejlesztése céljából a befogadás akkor indokolt, ha az egységes bírói

gyakorlatnak a befogadási kérelemben megfogalmazott elvi okból történő változtatása indokolt lehet, vagy olyan új elvi jelentőségű jogkérdés merült fel, amely a Kúria állásfoglalását igényli.

[19] A Kúria rámutat, hogy az ideiglenes biztosítási intézkedés elrendelésének Air. 83. § (1) bekezdésében foglalt feltételei kapcsán – ideértve a határidő számítását és a biztosított követelés összegének meghatározására vonatkozó számításokat – kiforrott joggyakorlattal rendelkezik [Kfv.I.35.025/2021/7.; Kfv.I.35.171/2020/4.; Kfv.V.35.448/2022/10.; Kfv.V.35.259/2023/5.; Kfv.V.35.077/2024/7.; Kfv.I.35.132/2024/5.], amelyet az elsőfokú bíróság ítéleti indokolásában részletesen hivatkozott. A Kúria gyakorlata ezen belül is egységes abban, hogy az Air. 83. § (1) bekezdésében foglalt öt napos határidő a jelen ügyhöz hasonló tényállású esetekben – tehát amikor a követelés veszélyeztetettsége nem az adózó adóellenőrzés megindulását követően tanúsított, kifejezetten fedezetelvonó jellegű magatartásán alapul – általában megtartottnak minősül, ha az adóhatóság az adóellenőrzés megindulását követő öt napon belül elrendeli az ideiglenes biztosítási intézkedést [Kfv.I.35.025/2021/7.; Kfv.I.35.132/2024/5.].

[20] A Kúria nem észlelt olyan körülményt sem, amely folytán ezen egységes joggyakorlat továbbfejlesztése szükséges lenne. Ennek kapcsán figyelemmel kell lenni arra is, hogy „az ideiglenes biztosítási intézkedés elrendelésének megalapozottsága mindig az adott ügy tényállása alapján dönthető el” [Kfv.V.35.077/2024/7.]. A Kúria álláspontja szerint az ideiglenes biztosítási intézkedés elrendelésének absztrakt módon megfogalmazott jogszabályi feltételeiből következően a jelenleg irányadó, fent idézett hivatkozott joggyakorlathoz képest nem határozható meg pontosabban az, hogy ideiglenes biztosítási intézkedésnek általánosságban, elvi éllel milyen esetekben van helye. Mindezek alapján a felülvizsgálati kérelem befogadására a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont aa) alpontja alapján nem volt lehetőség.

[21] A felperes felülvizsgálati kérelmének befogadását másfelől a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont ad) alpontja alapján kérte. A kérelmezőt e befogadási okra való hivatkozás esetén Kp. 117. § (4) bekezdése alapján indokolási kötelezettség terheli, amelynek keretében be kell mutatnia, hogy az eljárási szabályszegés a konkrét ügy érdemére kihatással volt, továbbá hogy annak ténybeli alapja kétséget ébreszt a jogerős határozat helytállósága tekintetében oly mértékben, hogy az további érdemi vizsgálat nélkül nem megítélhető [Kfv.II.38.030/2021/2., Kfv.VII.45.269/2022/2., Kfv.I.35.472/2022/3.; Kfv.II.37.690/2023/2.; Kfv.V.35.285/2023/2.; Kfv.V.35.008/2024/2.; Kfv.V.35.127/2024/2.; 2/2024. (XII.03.) KK. vélemény 5. pont]. A Kúria utal arra is, hogy a felülvizsgálati eljárásban a Kp. 115. § (2) bekezdése nyomán alkalmazandó Kp. 100. § (2) bekezdés b) pontja, valamint a kúriai joggyakorlat [BH2015.307.; BH2017.196.; Kfv.II.37.690/2022/2.; Kfv.III.37.043/2022/2.; Kfv.VII.37.467/2022/3.; Kfv.II.37.602/2023/7.; Kfv.V.35.078/2024/2.] szerint kizárólag azon jogsértések vizsgálatára kerülhet sor, amelyek tekintetében a kérelmező fél megjelöli a megsértett jogszabályhelyet, valamint tényekkel is alátámasztja, hogy a szabálysértés miben nyilvánul meg.

[22] A felperes a felülvizsgálati kérelmében hivatkozott eljárási szabálysértések közül kizárólag az elsőfokú bíróság okszerűtlen jogi mérlegelésével kapcsolatban jelölte meg a megsértett jogszabályhelyet (Kp. 85. § (5) bekezdés), így a Kúria e befogadási ok körében kizárólag ezt vizsgálhatta.

[23] A Kúria álláspontja szerint a felperes ezen eljárási szabályszegés megtörténtét nem tudta kellőképp valószínűsíteni. Az elsőfokú bíróság ítéleti indokolásának [57]-[65] és [67] bekezdéseiből kitűnően részletesen, az ügy valamennyi egyedi körülményére kiterjedően vizsgálta, hogy az adóhatóság a jogszabályi keretek között gyakorolta-e mérlegelési jogkörét, valamint hogy a mérlegelés szempontjai és okszerűsége megállapítható-e, és ennek eredményeként jutott arra a következtetésre, hogy az adóhatóság végzései megfeleltek a mérlegelési jogkörben hozott döntésekkel szemben támasztott követelményeknek. Ami pedig az egyes konkrét körülmények értékelésének mikéntjével kapcsolatos felperesi kifogásokat illeti, ezek valójában nem az elsőfokú bíróság eljárásának szabályszerűségét kérdőjelezik meg, hanem az ügy érdemének, tehát az ideiglenes biztosítási intézkedés feltételei fennállásának vitatására irányulnak, ami azonban a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont ad) alpontja szerinti befogadásra nem ad alapot.

[24] A felperes felülvizsgálati kérelmének befogadását a Kp. 118. § (1) bekezdés b) pontja alapján is kérte, a Kúria Kfv.I.35.025/2021/7. és Kfv.I.35.171/2020/4. számú határozataitól való eltérésre hivatkozással.

[25] A kérelmezőt e befogadási okra való hivatkozás esetén a Kp. 117. § (4) bekezdése értelmében indokolási kötelezettség terheli. A kérelmezőnek egyfelől meg kell jelölnie a hivatkozott kúriai határozat (referenciahatározat) azon részét, amelytől a felülvizsgálni kért határozat jogkérdésben eltér. Másfelől be kell mutatnia a támadott döntés és a közzétett kúriai döntés közötti ügyszabályszerűséget és a jogkérdésben való eltérés mibenlétét is. Ennek keretén belül a kérelmezőnek párhuzamot kell vonnia a jogkérdés szempontjából releváns tények, alkalmazandó jogszabályok, és az eljárás kereteit meghatározó kérelmi elemek hasonlóságára utalva, továbbá be kell mutatnia, hogy a referenciahatározatban milyen elvi megállapítás került rögzítésre, ugyanezen jogkérdésben milyen álláspontot fogadott el az ügyben eljáró bíróság, és miben látja a két határozat közötti eltérést [Kfv.VI.37.039/2022/2.; Kfv.III.37.108/2022/2.; Kfv.III.45.072/2023/2.; Kfv.II.37.690/2023/2.; Kfv.I.35.042/2023/3.; Kfv.V.35.045/2023/2.; Kfv.V.35.055/2024/2.; 2/2024. (XII.03.) KK. vélemény 6. pont].

[26] A Kúria rámutat, hogy a felperes a Kfv.I.35.025/2021/7. számú határozatát többször is idézte, valamint hivatkozott arra is, hogy szükségesnek tartja az e határozatban kifejtettektől eltérő jogértelmezést, azonban azt nem jelölte meg, hogy a jogerős ítélet e referenciahatározat mely részétől, és pontosan mely jogértelmezésével tért el. A felperes e körben tehát nem tett eleget a Kp. 117. § (4) bekezdésében foglalt indokolási kötelezettségének, így a Kúria nem került abba a helyzetbe, hogy az e referenciahatározattól jogkérdésben való eltérést érdemben vizsgálhassa.

[27] A felperes a Kfv.I.35.171/2020/4. számú határozattól való eltérést abban látta, hogy az adóellenőrzés megkezdésének napja nem lehet az intézkedés elrendelésére okot adó körülményről való tudomásszerzés időpontja.

[28] A Kúria megállapította, hogy jelen ügy, valamint a Kfv.I.35.171/2020/4. számú határozat alapjául szolgáló ügy között – mint ahogy arra az elsőfokú bíróság is helytállóan hivatkozott – nem áll fenn ügyszomszomság. A Kfv.I.35.171/2020/4. számú ügyben ugyanis az adózó fedezetlevonó magatartása képezte az intézkedés alapját, a Kúria pedig ítéleti indokolásának [21]-[22] bekezdéseiben azt állapította meg, hogy az öt napos határidőt nem az erről szóló feljegyzés keltétől mint az adóhatóság döntésétől függő szubjektív időponttól, hanem a fedezetlevonó magatartásról való adóhatósági tudomásszerzéstől kell számítani. Jelen ügyben azonban az intézkedés alapját nem a felperes által az adóellenőrzés során tanúsított fedezetlevonó magatartás képezte, így az adóhatóság az öt napos határidőt nem is a feljegyzés készítésétől, hanem az adóellenőrzés megindításától számította. Abban a jogkérdésben pedig a Kfv.I.35.171/2020/4. számú határozat nem foglalt – és a tényállásbeli különbségek miatt nem is foglalhatott – állást, hogy határidőben meghozottnak minősül-e az adóellenőrzés megkezdését követő öt napon belül meghozott ideiglenes biztosítási intézkedés. Mindezek alapján a felülvizsgálati kérelem befogadására a Kp. 118. § (1) bekezdés b) pontja alapján sem kerülhetett sor.

[29] A Kúria a Kp. 117. § (4) bekezdése alapján megvizsgálta a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont ab) és ac) alpontjaiban foglalt befogadási okokat is.

[30] A Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont ab) alpontja alapján a Kúria a felülvizsgálati kérelmet akkor fogadja be, ha a vizsgálandó jogkérdés a jogalanyok széles körét érinti vagy az egyedi ügyön túlmutató jelentőséggel bír. A befogadás viszont ekkor is csak abban az esetben indokolt, ha a Kúria az adott jogkérdésben még nem foglalt állást [Kfv.I.37.471/2023/2., Kfv.II.37.590/2023/2.; Kfv.II.37.596/2023/2.; Kfv.VII.45.059/2023/2.; Kfv.V.35.007/2024/2.]. Az ideiglenes biztosítási intézkedés feltételei kapcsán ugyanakkor a Kúria a fentiek szerint kiforrott gyakorlattal rendelkezik, így a befogadásra ezen okból sem kerülhetett sor. Az ügyben nem merült fel az Európai Unió jogának alkalmazása, így a befogadás a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont ac) alpontja alapján sem volt indokolt.

[31] Mindezekre figyelemmel a Kúria azt állapította meg, hogy a felülvizsgálati kérelem befogadásának feltételei nem állnak fenn, ezért a befogadást megtagadta.

A döntés elvi tartalma

[32] *Nem indokolt a felülvizsgálati kérelem joggyakorlat egységének biztosítása érdekében való befogadása, ha az ügyben felmerült elvi jelentőségű jogkérdésben a Kúria közzétett határozatában már állást foglalt.*

Záró rész

[33] Az eljárás az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 57. § (1) bekezdés a) pontja alapján illetékmentes.

[34] A Kúria a felülvizsgálati kérelem befogadásának megtagadásáról a Kp. 118. § (2) bekezdése alapján tárgyaláson kívül határozott.

[35] A végzéssel szembeni további felülvizsgálat lehetőségét a Kp. 116. § d) pontja zárja ki.

Budapest, 2025. május 8.

dr. Darák Péter s.k.

Ságiné dr. Márkus Anett s.k.

dr. Márton Gizella s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

dr. Demjén Péter s.k.

dr. Stefancsik Márta s.k.

bíró

bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő